

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Włochy) – Loredana Napoli przeciwko Ministero della Giustizia – Dipartimento Amministrazione Penitenziaria

(Sprawa C-595/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2006/54/WE — Równość traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie zatrudnienia i pracy — Szkolenie służące uzyskaniu statusu urzędnika — Wykluczenie z powodu przedłużającej się nieobecności — Nieobecność spowodowana urlopem macierzyńskim)

(2014/C 129/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Loredana Napoli

Strona pozwana: Ministero della Giustizia – Dipartimento Amministrazione Penitenziaria

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Wykładnia art. 2 ust. 2 lit. c), art. 14 ust. 2 i art. 15 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 204, s. 23) – Bezpośrednia skuteczność – Szkolenie służące uzyskaniu statusu urzędnika – Uregulowanie krajowe przewidujące, w wypadku usprawiedliwionej nieobecności przekraczającej 30 dni z rzędu, wykluczenie za szkolenia i wpis na następne szkolenie – Nieobecność spowodowana urlopem macierzyńskim

Sentencja

- 1) Artykuł 15 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyklucza z powodów związanych z interesem publicznym kobietę przebywającą na urlopie macierzyńskim ze szkolenia zawodowego, stanowiącego nieodłączną część jej zatrudnienia i obowiązkową przesłankę ubiegania się o definitywne mianowanie na stanowisko urzędnicze oraz korzystania z poprawy warunków jej zatrudnienia, jednocześnie gwarantując jej prawo udziału w kolejnym szkoleniu, które zostanie zorganizowane, ale którego data jest niepewna.
- 2) Artykuł 14 ust. 2 dyrektywy 2006/54 nie znajduje zastosowania do uregulowania krajowego, takiego jak sporne w postępowaniu głównym, które nie zastrzega danej aktywności wyłącznie dla pracowników płci męskiej, lecz które opóźnia dostęp do niej pracownikom, które nie mogły skorzystać z pełnego szkolenia z powodu obowiązkowego urlopu macierzyńskiego.
- 3) Przepisy art. 14 ust. 1 lit. c) i art. 15 dyrektywy 2006/54 są wystarczająco jasne, precyzyjne i bezwarunkowe, aby mogły być bezpośrednio skuteczne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 23.3.2013.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 6 marca 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Commissione tributaria provinciale Genova – Włochy) – Dresser Rand SA przeciwko Agenzia delle Entrate Direzione Provinciale Ufficio Controlli

(Sprawy połączone C-606/12 i C-607/12) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 17 ust. 2 lit. f) — Przesłanka obejmująca odesłanie towaru z powrotem do państwa członkowskiego, z którego został on pierwotnie wysłany lub przetransportowany]

(2014/C 129/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria provinciale Genova

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dresser Rand SA

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate Direzione Provinciale Ufficio Controlli

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Commissione tributaria provinciale di Genova – Wykładnia art. 17 ust. 2 lit. f) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) – Przemieszczenie do innego państwa członkowskiego – Pojęcie prac dotyczących towaru – Działania polegające na sprawdzeniu możliwości dostosowania do innych towarów – Przesłanka odesłania towaru z powrotem do państwa członkowskiego, z którego został pierwotnie wysłany lub przetransportowany – Możliwość traktowania wysyłki jako przemieszczenia do innego państwa członkowskiego w przypadku dalszego wysłania do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, z którego nastąpiła pierwotna wysyłka

Sentencja

Artykuł 17 ust. 2 lit. f) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że aby wysyłka lub transport towaru nie zostały uznane za przemieszczenie do innego państwa członkowskiego, towar ten po dokonaniu względem niego prac w państwie członkowskim zakończenia wysyłki lub transportu rzeczzonego towaru musi być odesłany z powrotem do podatnika w państwie członkowskim, z którego został pierwotnie wysłany lub przetransportowany.

(¹) Dz.U. C 101 z 6.4.2013.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 6 marca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia – Włochy) – Cruciano Siragusa przeciwko Regione Sicilia – Soprintendenza Beni Culturali e Ambientali di Palermo

(Sprawa C-206/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Ogólne zasady prawa Unii — Stosowanie prawa Unii — Zakres stosowania prawa Unii — Wystarczające powiązanie — Brak — Brak właściwości Trybunału)

(2014/C 129/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cruciano Siragusa

Strona pozwana: Regione Sicilia – Soprintendenza Beni Culturali e Ambientali di Palermo

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia – Wykładnia art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych – Zasada proporcjonalności – Przepisy krajowe uzależniające od uprzedniego pozwolenia przeprowadzenie każdej zmiany przez właściciela obiektów położonych na obszarze posiadającym walory krajobrazowe – Obowiązek, w przypadku braku pozwolenia, dokonania rozbiórki nieruchomości, nawet jeśli właściciel wykaże następnie, że dokonana zmiana nie jest sprzeczna z walorami krajobrazowymi